

De MARVIN~AYERS popkombinatie

De onlangs op Antler verschenen mini-elpee *Stavin Marvin & The Paranoid Androids* is in verschillende opzichten een meewarldig plaat. Ten eerste bevat zij muziek die vloekt met de rest van de gelopenheden zoals die in dit kouwe kikkerlandje in vinyl geperst worden en tweedens voor zij twee weirdo's ten tonele die alleen al door hun verschijning de plaat tot een interessant media-object maken: de Gentse kuit-, straat- en backingmuzikant *Stavin Marvin* die tekende voor de composities en *Kevin Ayers* die achter de knoppen zat in een poging de ietwat slottot gerichte, slotte popsongs in een behoorlijk productieel kleedje te steken. Een vriendendienst heet het in zijn want sinds vijf jaren trekt Marvin regelmatig naar Mallorca om ten huize Ayers in de zon te gaan liggen, Iles Canarias te drinken en oktionaal een potje te jammen met de blonde, nu reeds veertigjarige pop-coryfee uit de jaren zestig. Onlangs ruidde Ayers de zovogerten Spaanse samen voor de drullige polders om stramen met Stavin Marvin de gezamenlijke Belgische pers te woord te staan. Een café in Aarschot zou het treftpunt zinkt en dat ze daár goed bier hebben stond na tweeënhalf uur onomstotelijk vast. Wat er met de Marvin-Stavin-Ayers-Express was gebeurd bleek echter een vraagteken. Gekidnap, verongelukt, opgepakt door de rijkswacht, weggeregend of gewoon blijven plakken??... Het zal mij steeds een raadsel blijven want toen een diepdenkrulde stem stem een doodgeemoederd „Hey, we finally made it!“ een einde maakte aan het wachten was mijn enige bekommernis: vasthouden en opnametoets indrukken. En zo geschiedde.

STAVIN MARVIN

Stavin Marvin is, vooral in het Gentse, een gekende figuur. Jaren geleden behoorde hij met zijn band *Tramplines* tot de Gentse kulturen, fungende gerume tijd als straatmuzikant en werd uiteindelijk door *Luc Bral* opgepikt om de gitaar ter hand te nemen in zijn *Plastic Dream Band*. Na een paar jaar houdt Marvin het „backen“ echter voor gezien en begint zoals te schrijven is in de hoop zelf met eigen muziek voor het voetlicht te staan. Nu is het eindelijk zover en kan hij met zijn *Paranoid Androids* de confrontatie met het publiek aan. Met open vizier en zekere verwachtingen?

Stavin Marvin: Toen ik vijf jaar geleden Kevin ontdekte wist ik dat het hoog tijd was om er bij *Luc Bral* mee op te houden. Ik merkte dat ikzelf geen on aardige songs schreef en Kevin heeft mij in die overtuiging gestekt. Nu hoop ik maar dat het publiek dezelfde mening is toegedaan of dat ze tenminste appreciatie waken ik ik doe, dan er volk in de zaal zit. Ik weet nog van vroeger wat het betekende om voor vier man en een paardeok te spelen... Verre van leuk, dat mag je van mij aannemen.

Backstage: Paranoid Androids is een plaat die een beetje uit de band springt, blijktbaar terugrijpt naar de jaren zestig. Spring jij bewust uit de revival-kar van garagerock en andere mod-groepen?

Stavin Marvin: Ik vind niet dat ik de songs in een bepaald kastje kan persen. Het is wel degelijk jaren '80 muziek, niet in termen van genres maar kwa beleving en opzet. Ik heb in de eerste plaats getracht visuele

muziek te brengen. Kijk, in de sixties schreef men nummers al men stoned was, nu gebeurt alles veel bewuster, ik heb getracht muziek te schrijven als een regisseur, met steeds welbepaalde beelden voor ogen.

Kevin Ayers: De muziek is niet obollig, ingedeeld. Het probleem is dat we de elpee op vier dagen tijd moesten inblikken. Belachelijk, ik kreeg bij mijn eerste album al meer dan een week toegemeten. Soit, op vier dagen tijd kan je productieel niet meer doen dan trachten het geheel vlootloos op band te krijgen. Over sound en sfeer moet je dan niet meer praten want daar heb je gewoon geen tijd meer voor. Met de volgende elpee gaan we betere kondities afdwingen en dan pas ga je een echt Stavin Marvin-product horen.

Stavin Marvin: Ik beschouw deze plaat als een middel om uit de schaduwe te treden, om de belangstelling op te wekken. De tweede elpee wordt cruciaal!

Backstage: Wat dreef je om kost wat kost een eigen carrière te starten?

Stavin Marvin: Ik ben al jaren kontinu met muziek bezig, muzikant in hart en nieren dus. Maar dat telt hier in onze maatschappij niet. Een voetballer, kruidenier, koster... worden allemaal gerespecteerd om hetpezen te doen. Van zodra je echter vertelt dat je muzikant bent fonszen te de wenkbrauwen en kijken bedenkelijk. Je hebt als muzikant zelfs geen recht op stempele-geld!! Niet dat ik dat nodig heb, ik werk tegen een behoorlijk salaris ergens op een kantoortje, maar dat is niet wat ik wil. Ik wil muziek maken, de mensen overtuigen van het feit dat ik ook als muzikant waarde heb, dat de dingen die ik maak een zekere impact

hebben. Verdorrmie, ik ga slapen en sta op met muziek, ieder moment van de dag ben ik met songs bezig, ik leef ervoor en dat moet nu eindelijk resulteren in iets concreets of ik werd gek.

Backstage: Stel dat het mislukt. Val je dan in een bodemoelz put van ontgoocheling?

Stavin Marvin: Ik denk het niet! Muzikaal zal het wel een klapp geven, maar als persoon sta ik op dit moment stevig genoeg in mijn schoenen om zoiets op te vangen. Kijk, als Vlaanderen Stavin Marvin niet lust dan zeg ik: „Salut en de kost“ en trek naar Mallorca!

Naar Kevin Ayers dus, die grinslachend het gesprek volgt en al en toe vraagt om te vertalen. „Anders staat hij tweel onzin uit zijn boten!“ iets waarin ook Ayers bepaalde tijd heeft uitgeblonken, maar daarover merkt in hoofdstuk 2 van de Marvin-Ayers combinatie.

KEVIN AYERS

Wanneer in 1966 een zekere Kevin Ayers de gaspitaar ter hand neemt om deel te gaan uitmaken van *Soft Machine* betekent dat het begin van een carrière die Ayers doorheen drie decennia zal voeren. Gedurende al die tijd zag hij bands komen en gaan maar wist zich zelf te bestendigen via talloze albums en een zekere kult-reputatie. In '68 reeds verlaft Ayers ontgoocheld *Soft Machine* en formeert enkele bands die geen van allen lang stand houden en Ayers staven in zijn overtuiging dat hij het alleen zal moeten doen. Met de albums *Joy of a Toy* ('69) en *Shooting at the Moon* ('70) trekt hij de eksperimentele lijn die *Soft Machine* kenmerkte nog door om met *Whiteversterhingswasing* ('72) defini-

tief te opteren voor ietwat konventionele songs. Alhoewel konventioneel een rekbaar begrip is, Ayers zal altijd muziek maken die niet iets verder gaat dan de gewone popsong, steeds een wereld sfeertje in zich draagt en daardoor voorbij gaat aan de modale pop-liefhebber. Hij blijft een figuur in de marge die echter een trouwe schare fans aan zich weet te binden en met *Banamorum* ('73), *The Confessions of Mr. Dream* and *other stories* ('74), het live-album *June 1* (met Mike Oldfield subliem op gitaar, opgenomen in '74), *Sweet Deceiver* ('75) en *Odd Ditties* ('76) enkele prima elpees uitbrengt. Daarna begint het vervel zich af te tekenen. Ayers grijpt hoe langer hoe meer terug naar kommersiële tunes en tracht, wellicht onder druk van de platenfirma, een breder publiek te bereiken. Hetgeen jammerlijk mislukt en minneert in het uiterst slecht ontvangen album *Diamond Jack* and *The Queen of Pain* ('83), een elpee opgenomen met Spaanse muzikanten in een productie van een Spaans top-producer. Deze plaat maakt duidelijk dat de discossion die de jaren '80 beheerst niet aan Ayers besteed is en dat de man in kwestie uitgezongen blijkt. Hij heeft geen zinnige dingen meer te vertellen, de fut is eruit en Ayers trekt zich ook wisselijk terug in zijn villa op Mallorca. De stranger in blue suede shoes trok z'n pantoffels aan en liet de wereld voor wat te was.

Tot hij, zoals gezegd, met Stavin Marvin voor het eerst sinds zijn ontgertensseerde toer in '82 terug in België opdook. Nog even blond, even jongensachtig en met dezelfde, diepe, warme stem die zoveel platen hun bijwijnlied grizeelige charme gaf.

Backstage: Ben je, afgezien van produceren, nog actief bezig met muziek?

Kevin Ayers: Jááá! Ik ben, na vijf jaar niets doen, eindelijk terug beginnen schrijven.

Backstage: Men achtte je anders dan wel verloren voor de poppers?

Kevin Ayers: Ach, het probleem was dat ik nu twaalf albums (teit ze na op zijn vingers om zeker te zijn) niets zinnigs meer te zeggen had. Na een paar jaar op Mallorca gewoond te hebben zat ik kompleet zonder ideeën, inspratieeloos... Het is er anorm tot nu toe maar, voor de rest heb ik het moordend, je hebt geen contact meer met de wereld daarbuiten, je leeft in een kunstmatig milieu van kunstenaars en rijke eksentriekelingen. Mijn laatste album was maar povertjes en daarna ben ik een beetje terug gevallen, vol met persoonlijke, emotionele problemen. Op dit moment klauter ik daar stukje bij beetje uit omhoog, ik tracht ook terug met de wereld in contact te komen, wip al eens over naar België voor een bezoek aan Marvin, of hij komt naar ginder... Je krijgt zodoende weer een soort ideeënuitswisseling en dat heb ik hard nodig om te kunnen schrijven.

Backstage: Rustig rentenierend wachtte hij op geniale invallen??

Kevin Ayers: Amahoela, rustig rentenierend!! Mijn financiële status zou op dit moment zeer goed een nieuw, goed verkopend album kunnen gebruiken. Maar de pest met mij is dat ik niet kan schrijven als ik niets te zeggen heb. Ik zou zondermeer volgende maand een plaat kunnen volspelen met niets-zeggende popdeuntjes, maar dat zint mij niet meer zelfs, dat wreekt zich tegen lange tesse!

Backstage: Diamond Jack...

Kevin Ayers: ... and *The Queen of Pain*

was daar inderdaad een goed voorbeeld van. Met die plaat heb ik mijn lesje wel geleerd: geen synths of disco-beat meer voor Kevin Ayers. Als ik nu nog songs maak zullen ze zijn zoals in het verleden, een beetje weird met een sterke tekst, geen technopop, ik hou trouwens niet van het moderne geluid. Ik denk dat het volgende album weer iets aparts zal worden, in de aard van *Confessions of Mr. Dream*, geen beknopte songs maar meer lange stukken, onderling allemaal verbonden.

Backstage: De huidige trend van sixties-gerichte non-pretentieuze pop, de garage-sien... zijn voor jou wellicht een zegen?

Kevin Ayers: Ach, ik hou eigenlijk van elke soort muziek, als het maar goed in mekaar steekt en behoorlijk gespeeld wordt.

Backstage: Zélf Frankie goes to Hollywood? Dat is behoorlijk in mekaar gestoken?

Kevin Ayers: Euh... néé, dat nu precies ook weer niet. Ik heb me wellicht verkeerd uitgedrukt. Iets wat goed in mekaar steekt kan inderdaad stomvervelend zijn. Wat ik bedoel is dat er soul, gevoel in moet stekken. Vele popsongs uit het verleden klinken nu nog O.K. omdat ze op een simpele manier iets magisch in zich dragen, zo'n niet te vallen moment of gevoel waarvoor je onvoorwaardelijk plvat gaat!

Backstage: Je vroeger gabber, Mike Oldfield blijft beter in de picture dan jij. Jeukt het niet als je ziet dat hij de ene suksessingel na de andere uitbrengt?

Kevin Ayers: Tja, Mike... ik zie hem nog af en toe als hij thuis wat komt jammen. Hij heeft méér geluk gehad dan ik!

Backstage: Misschien forceerde hij dat geluk wel?

Kevin Ayers: Ik weet het zo niet, ik was erbij toen hij aan zijn eerste

album (*Tubular Bells*, 1973) werkte. Hij was bezeten, gelooft er heilig in dat het zou lukken. En zo hoort het ook, je moet voor 200% geloven in iets wat je uitbrengt, anders val je onder de kategorie eëndagsproducten wiens naam na enkele onbenullige slieven vrij snel verdwijnt. Het is Mike gelukt en dat is fantastisch natuurlijk!

Backstage: Het is alweer een tijdje geleden dat je nog opgetreden hebt. Voor België dateert dat al van '82. Of die manier verlies je natuurlijk voling met de fans, gesteld dat je die nog hebt??

Kevin Ayers: Fuck you!! Is het a zolang geleden dat ik hier nog gespeeld heb?! Da's lang, maar ik ben dan ook gevoelig uit de picture geraakt hé! Ik heb echter nog fans of het er veel zijn weet ik niet, maar ik ontvang toch nog regelmatig brieven van over heel de wereld. De pest is dat ze mijn oude platen niet meer uitbrengen. Ik zit momenteel reeds een paar jaar zonder kontrakt en de vorige firma doet geen moeite om Ayers-platen bij te persen. Alleen daarvoor al zou het tof zijn mocht ik een nieuwe sukses-elpee uitbrengen. Dan zouden ze verplicht zijn om dat vroegere werk terug te releasen (peinst even voor zich uit)... Is het echt zolang geleden dat ik nog hier geweest ben? Sht! Maar ja, ik was dan ook niet zo beroemd dat men mij nu nog zou terugvragen op basis van vroeger. The Stones, die wel, maar die zijn op een bepaald moment doorgegaan waar ik ben blijven steken. Ik heb iets betekend, maar blijkaar niet genoeg.

Backstage: The money goes back to the rich, not to Kevin Ayers?

Kevin Ayers: Certainly not, my friend!!

Backstage: Ik wens je alvast veel geluk met je volgende plaat!

Kevin Ayers: Haha! Ik ook! Gelooft me vrij, ik ook, als er ooit een volgende plaat komt.

Dirk Hermans
Foto: Koen Dom

COFFEESHOP THE VIDEOTHEEK

THE BULLDOG®

the first, best & biggest!

COFFEESHOP
O.Z. VOORBURGWAL 90

COCKTALBAR
O.Z. VOORBURGWAL 132

COFFEESHOP
HEKVELD 7

SPORTSWEAR
NIEUWENDUK 206